

Arrest

**nr. 60 056 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 oktober 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dat zij die dag het Rijk was binnengekomen. Dezelfde dag werd tevens op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vastgesteld dat verzoekster eerder reeds in Zweden werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Zweedse autoriteiten op 6 december 2010, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekster.

1.3. De Zweedse autoriteiten beslisten op 7 december 2010 het terugnameverzoek in te willigen en stelden de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiervan schriftelijk op de hoogte.

1.4. Op 2 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster via de postdiensten ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [M. Z.]

[...]

*van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 04.10.2010 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische instanties het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Armeense staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 04.10.2010 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Zweden en de Zweedse autoriteiten hebben de Belgische autoriteiten op 07.12.2010 laten weten dit verzoek tot terugname in te willigen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 26.11.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde dat zij eerder in 2007 in Zweden asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat zij in 2007 met het vliegtuig naar een onbekende plaats vertrokken en vervolgens met de wagen naar Zweden trokken. Betrokkene verklaarde dat ze in Zweden asiel aanvroeg. Gedurende drie jaar en drie maanden zou ze in Sundsvall, Zweden verbleven hebben. Haar asielaanvraag zou zijn afgewezen op 08.09.2010. Op 02.10.2010 zou betrokkene Zweden per wagen verlaten hebben en via onbekende landen op 04.10.2010 in België zijn toegekomen waar ze dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 04.10.2010 werd op 06.12.2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II Verordening van 18.02.2003 aan de Zweedse autoriteiten overgemaakt. De Zweedse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 07.12.2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat de schrijfwijze van betrokkenes naam licht verschilt met betrekking tot de naam in België, met name [M. J.] in Zweden en [M. Z.] in België alsook dat de geboortedatum van betrokkene in Zweden 01.11.1961 is tegenover 11.01.1961 in België..

Met betrekking tot verantwoordelijkheid van Zweden voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Zweden de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951 heeft ondertekend en dat Zweden net als België een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal dan ook behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zweedse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat haar asielaanvraag is afgewezen (DVZ, vraag 13) kan als element op zich niet beschouwd worden als een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een schending van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG of op artikel 3 van het EVRM. Er werd hogerop reeds uiteengezet dat Zweden net als België een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951 en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek en dat een asielaanvraag in Zweden behandeld zal worden volgende de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere

Europese Lidstaten. De Zweedse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 26.11.2010 gevraagd waarom zij specifiek in België een asielaanvraag wil indienen. Betrokkene verklaarde dat zij na het krijgen van het Zweedse bevel om het grondgebied te verlaten besloten om naar België te komen evenals voor hun gezondheid (DVZ, vraag 19).

Betrokkene verklaarde met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat haar baarmoeder verwijderd is, ze problemen heeft met haar blaas en daarvoor twee keer geopereerd werd, dat ze hepatitis C zou hebben en nog andere ziektes die ze zich tijdens haar gehoor op de DVZ van 26.11.2010 niet meer kon herinneren (DVZ, vraag 20). Op 30.12.2010 bezorgde Meester Zouhaier Chihaoui zijn tussenkomst voor betrokkene en haar echtgenoot met daaraan toegevoegd één medisch attest dd. 22.11.2010 met één bijlage dd. 23.10.2010 ingevuld door een huisarts waarin een aantal beschrijvingen worden gegeven van de aard en de ernst van de ziekten waaraan mevrouw [M. Z.] [...] zou lijden. Meester Chihaoui stelt eveneens dat mevrouw [M. Z.] een afspraak met een psychiater heeft op 10.02.2011. Meester Chihaoui vraagt in zijn tussenkomst per fax van 30.12.2010 (gecorrigeerde datum) voor de familie [M.] de toepassing door België van art 3.2 van de Dublin-II-Verordening, de zogenaamde soevereiniteitsclausule, om de asielaanvraag van de familie in België te behandelen en niet terug te sturen naar een ander land omdat zijn cliënten, met name meneer en mevrouw [M.] ernstig ziek zouden zijn (fax gecorrigeerde datum 30.12.2010, p. 1-2).

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van betrokkene zoals zij die verklaarde (DVZ, vraag 20) en de verklaring van betrokkene dat zij ook naar België kwam voor haar gezondheid (DVZ, vraag 19) alsook de opmerking van Meester Chihaoui dat zijn cliënten, meneer en mevrouw [M.] ernstig ziek zijn (fax, gecorrigeerde datum 30.12.2010, p. 1), dient te worden opgemerkt dat het opstarten van een asielprocedure in België omwille van de specifieke reden van de gezondheidssituatie van betrokkene, een manifest misbruik is van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten omwille van de gezondheid, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure.

Bovendien dient met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde gezondheidstoestand (DVZ, vraag 20) te worden opgemerkt dat deze niet in overweging wordt genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Zweden de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier van betrokkene of haar verklaringen noch uit de tussenkomst van Meester Chihaoui dat betrokkene in Zweden niet op eventuele nodige medische zorgen zou kunnen rekenen indien noodzakelijk of dat deze haar geweigerd zouden worden. De vermelding in het medisch attest dd. 23.11.2010 dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat eventuele behandeling beschikbaar is in het land van herkomst van betrokkene, in casu Armenië, is gezien het terugnameakkoord met Zweden dd. 07.12.2010 niet aan de orde aangezien betrokkene zich naar Zweden dient te begeven en niet naar Armenië. Met betrekking tot een reis naar Zweden dient bovendien te worden opgemerkt dat betrokkene met haar verklaarde gezondheidstoestand van Zweden per wagen naar België kon reizen zodat het weinig aannemelijk is dat de verklaarde gezondheidstoestand van betrokkene een reis in omgekeerde richting, met name van België naar Zweden, zou verhinderen.

Met betrekking tot de door Meester Chihaoui gevraagde toepassing van art 3.2 (soevereiniteitsclausule) van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene omwille van het feit dat zij ernstig ziek zou zijn (fax, gecorrigeerde datum, 30.12.2010), dient gezien het voorgaande tot slot te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in de Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene en haar

advocaat om haar asielaanvraag in België te behandelen op basis van art 3.2 van de Dublin-II-Verordening omwille van ziekte.

Betrokkene verklaarde geen familie te hebben in Europa (DVZ, vraag 17) Met betrekking tot familieleden in België verklaarde betrokkene dat haar echtgenoot [S. M.] [...], haar meerderjarige dochter [M. T.] [...] en haar meerderjarige zoon [M. G.] [...] met zijn echtgenote [B. G.] [...] eveneens in België verblijven (DVZ, vraag 16). Voor betrokkenes echtgenoot, haar twee meerderjarige kinderen en haar schoondochter is er echter eveneens een terugname-akkoord met Zweden dd. 07.12.2010.

Bijkomend dient, te worden opgemerkt dat betrokkene en haar echtgenoot, net zoals betrokkenes twee kinderen en schoondochter meerderjarig zijn. Er dient aldus te worden opgemerkt dat betrokkene geen deel uitmaakt van het gezin van haar meerderjarige dochter of het gezin van haar meerderjarige zoon en diens gezin. Betrokkene zelf is eveneens getrouwd en valt als dusdanig niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien niet dat betrokkene op enig vlak (financieel, medisch, etc...) afhankelijk zou zijn van de hulp van haar twee meerderjarige kinderen of meerderjarige schoondochter. Het door Meester Chihaoui op 30.12.2010 overgemaakte medische attest dd. 23.11.2010 stelt immers dat de aanwezigheid van familieleden en/of derden niet noodzakelijk is. Een toepassing van art 15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkenes echtgenoot [M. S.] [...] eventueel mantelzorg kan verlenen indien dit noodzakelijk zou zijn. Daarnaast is er net zoals voor betrokkene en haar echtgenoot, eveneens voor betrokkenes twee meerderjarige kinderen en haar schoondochter een overnameakkoord met Zweden. Betrokkene dient dan ook, net zoals haar echtgenoot, haar twee meerderjarige kinderen en haar schoondochter het Belgische grondgebied te verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse instanties. Uit het medische attest dd. 23.11.2010 dat meester Chihaoui overmaakte, blijkt bovendien niet dat betrokkene verhinderd zou zijn om naar Zweden te reizen. Het attest stelt immers enkel dat een reis naar het land van herkomst, in casu Armenië, momenteel niet mogelijk is. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Meester Chihaoui vraagt eveneens rekening te houden met de bepaling aangaande de gezondheids-toestand van de onderdaan van een derde land, vervat in art. 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/CE. Met betrekking tot art. 5 van de richtlijn 2008/115/CE dient te worden opgemerkt dat deze handelt over het illegaal verblijf van een derde onderdaan. Aangezien er een terugnameakkoord is met Zweden dd 07.12.2010 is een toepassing van art. 5 van de terugkeerrichtlijn niet aan de orde aangezien er van illegaal verblijf geen sprake is.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse instanties.

Een terugkeer naar Zweden kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Zweden - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om te worden vrijgesteld van de betaling van een rolrecht, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de door verzoekster ingeleide procedure voor de Raad kosteloos is. Gelet op artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt artikel 39/68-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – dat voorziet in de betaling van een rolrecht – immers slechts in werking vanaf 1 april 2011. Een rolrecht is bijgevolg pas verschuldigd voor de beroepen ingediend vanaf deze datum.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“Aangezien, op basis van de motieven zoals aangetekend in de bestreden maatregel verwerende partij laat gelden dat de aangehaalde gezondheidstoestand niet in overweging wordt genomen in het kader van de Dublin-procedure aangezien deze namelijk geen afbreuk doet aan het gegeven dat Zweden de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene;

Terwijl, de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid krachtens artikel 3.2 van de Dublin Verordening over een ruime d[i]scretionaire bevoegdheid beschikt om op basis van medische gronden de asielaanvraag toch in België te behandelen;

Artikel 3.2 van de Dublin Verordening laat immers gelden dat “In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze Verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.”;

Dat de verwerende partij de beslissing zodanig motiveert als zou ze niet in de mogelijkheid zijn om op basis van medische gronden te beslissen om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen;

Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk een belangrijk element is op basis waarvan krachtens artikel 3.2 kan worden afgeweken van de criteria zoals bepaald in de Dublin Verordening;

Dat de medische toestand bijgevolg wel degelijk invloed kan hebben op de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat;

Dat verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid dat haar in het kader van artikel 3.2 van de verordening niet correct heeft aangewend, nu ze aanneemt dat medische toestand van verzoekster geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Zweden om de asielaanvraag te behandelen, terwijl op basis van artikel 3.2 van de Verordening verwerende partij de asielaanvraag van verzoekster kunnen behandelen wegens medische gronden;”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG bepaalt dat een lidstaat een ingediende asielaanvraag kan behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Hij stelt dat deze bepaling verzoekster evenwel niet toelaat zelf te kiezen door welk land zij haar asielaanvraag wenst behandeld te zien, doch België de mogelijkheid biedt om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielaanvraag. Verweerder betoogt verder dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan deze beslissing is genomen wordt weergegeven en dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht. Tevens stelt hij dat op afdoende wijze is gemotiveerd waarom er in casu geen gebruik gemaakt dient te worden van de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Hij wijst erop dat verzoekster niet aantoont dat er concrete aanwijzingen bestaan dat Zweden zijn internationale verplichtingen niet nakomt

en dat zij nooit te kennen heeft gegeven dat zij in Zweden moeilijkheden ondervond om een asiel-aanvraag in te dienen of dat zij er slecht werd behandeld. Verweerder besluit dat hij in de bestreden beslissing op redelijke wijze tot het besluit is gekomen dat Zweden de verantwoordelijke lidstaat is en blijft.

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de Zweedse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, dat zij daarom het Belgische grondgebied dient te verlaten en dat zij zich bij de bevoegde Zweedse diensten moet aanmelden. Tevens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom de door haar aangebrachte gegevens geen reden vormen om de asielaanvraag, overeenkomstig de mogelijkheden die voorzien zijn in de artikelen 3.2, 7 of 15 van de verordening 343/2003/EG, toch door de Belgische asielinstanties te laten te behandelen. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de vraag van verzoekster om haar asielaanvraag, gelet op haar gezondheidstoestand en die van haar man, in België te behandelen op grond van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motivering vervat in de bestreden beslissing voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG.

Artikel 3 van de verordening 343/2003/EG voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de verordening 343/2003/EG vastgelegde criteria.

Er moet daarnaast worden opgemerkt dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG ("*de soevereiniteitsclausule*"), zoals verweerder stelt, in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "*kan*" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Anderzijds dient te worden geduïd dat het bestuur niet blindelings toepassing kan maken van de in de verordening 343/2003/EG bepaalde bevoegdheidsregels en dat de toepassing van deze regels dient te gebeuren met respect voor de fundamentele rechten van het individu. Verweerder dient de hem, in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, toegekende discretionaire bevoegdheid dan ook aan te wenden indien de door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 gewaarborgde rechten in het gedrang dreigen te komen.

Verzoekster stelt dat haar gezondheidstoestand een belangrijk element is waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van de vraag welk land dient in te staan voor de behandeling van haar asielaanvraag en dat blijkt dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid in het kader van

artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG niet correct heeft aangewend aangezien hij stelde haar gezondheidstoestand niet in overweging te nemen.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat, ondanks de ongelukkige wijze waarop verweerder zich in de bestreden beslissing heeft uitgedrukt door te stellen dat verzoeksters gezondheidstoestand "*niet in overweging wordt genomen in het kader van de Dublin-procedure*", uit de verdere motivering van de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangebrachte medische problematiek. Verweerder heeft immers aangegeven dat er geen enkel gegeven beschikbaar is waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoekster in Zweden niet de vereiste medische verzorging zou kunnen krijgen en dat, aangezien verzoekster aangaf met de wagen naar België te zijn gereisd, ook niet blijkt dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen terugkeren naar Zweden om haar nieuwe asielaanvraag te laten behandelen. De Raad merkt op dat uit de hem voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster aangaf in Zweden aanzienlijke medische en psychologische bijstand gekregen te hebben en dat zij uitdrukkelijk verklaarde met de wagen vanuit Zweden naar België te zijn afgereisd. De stellingname van verweerder vindt derhalve steun in de stukken van het administratief dossier en zijn beoordeling kan niet als onwettig of als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De Raad merkt tevens op dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat zij in Zweden niet zou kunnen rekenen op de vereiste medische zorgen of dat deze haar zouden zijn geweigerd en dat haar medische toestand haar niet verhindert terug te reizen naar Zweden, niet betwist. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in casu toepassing diende gemaakt te worden van de in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG voorziene mogelijkheid om haar asielaanvraag in België door de asielinstanties te laten behandelen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG kan op basis van de uiteenzetting van verzoekster dan ook niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK